

COPIII DE LA
LA 70
DE ANI

DESENE DE
T. PALL
ȘI
ADRIAN
ANDRONIC

— Cum te cheamă, pușor?
— Las-o baltă, nene, că sora mea e
logodită!...

— Degeaba plîngi. Pînă nu termini
toată „Scrisoarea a III-a” nu primești
nici un cadou!!!

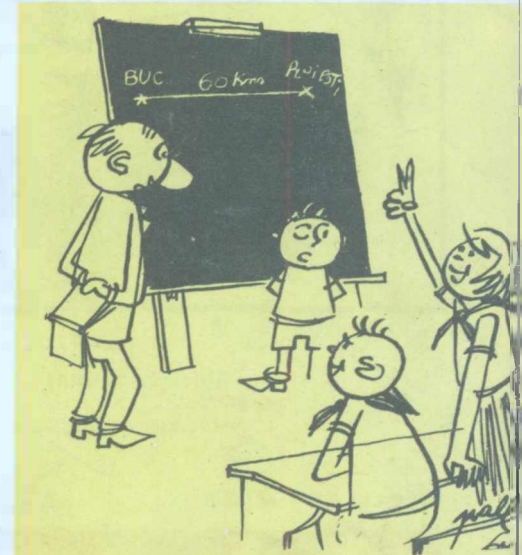

COCHETA

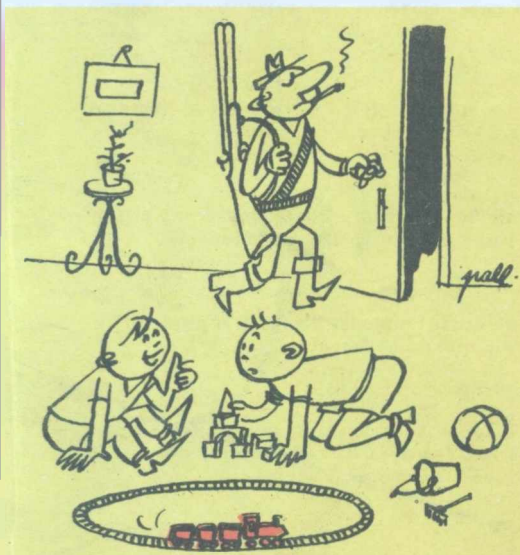
— Ciți ani ai, păpușo?
— Matale ciți îmi dai!

FĂRĂ CUVINTE

— Dacă un motociclist pleacă din Ploiești
cu 90 km pe oră și alt motociclist
pleacă din București cu 110 km pe oră,
unde se întîlnesc?
— Păi, probabil la spital!...

— Ce fericit ești tu, lonelel! Cred că
tăticul tău îți spune la povești!...

— La mulți ani, băiețelul tati!!!

— Tăticule, ia să văd, matale știi ce
funcție avea un pircălab?
— Extremă dreaptă!...

PROFIT ȘI PIERDERE

- Gîndește-te bine: dacă mergi mai repede, cîștigi un „pupic”!...
- Nu, nu, nu!... Dacă cîștig un pupic, pierd două taloane!...

NICOLAE MINEI

Scurtissime

Din primele zile ale căsătoriei, ea a căpătat permisiunea să facă tot ce vrea el.

★

Servilul e ferm convins că numai plecîndu-se se poate înălța.

★

— Ce cuvînt o fi ăsta? întrebă soțul, care dezleagă un careu încrușișat. Are 11 litere, începe cu *amabilit* și se termină cu *te*?

— Habar n-am! răspunde după o îndelungată gîndire soția, care e vînzătoare la un magazin.

★

Gherase are o memorie formidabilă: ține minte întotdeauna ce trebuie să uite.

★

Matache face parte din categoria celor în stare să ia totul, afară de răspundere.

★

Medicii sînt singurii oameni din lume care luptă pentru distrugerea rațiunii lor de existență.

★

Lui Victor i se pare că, pentru a merge înaintea altora, trebui neapărat să le întoarcă spatele.

★

AUREL BARANGA

PICTURĂ

Fiu al unor zine maștere
Un orb din naștere
Spuse cu glas tare:
— „Sînt un pictor foarte mare,
Am șevalet și paletă,
Pipă și beretă,
Atelier cu fereastră,
Pensule-n glastră.
Un singur detaliu îmi lipsește și mă doare:
Nu mă pricep la culoare”.

La care
I-a răspuns un critic: „Condiția exactă
Fă artă abstractă.”
Iar

MORALA

este că, de-atunci încoace,
Face.

MICROFABULĂ

Zise stiloul către pană:
— „Ești o fosilă antediluviană.”
— „Se poate” — replică pana —
„dar cu asemenea condei
Au scris Dante, Cervantes și Corneille”.

FABULĂ

Un șarpe veninos, o cobră,
Jură să înceapă o viață decentă și sobră.
Să nu se mai țîrască umilă
Ca o reptilă
De parte de soare.
În consecință se decise... să zboare.

Ce a urmat
E ușor de imaginat:
Genocide
Perfide
Și dezastre
Printre astre.
Stați, nu vă alarmați:
Istoria pusă de mine, acum, în circulație
Este prima fabulă... de anticipație.

Dacă vrei să afli de la Barbu părerea lui sinceră despre cineva,
roagă-l să ți-o spună la ureche.

★

Lingușitorul e un individ care fletează pe alții în loc să mă fleteze pe mine.

★

După ce i-am împrumutat o sută de lei, Stelică mi-a declarat
că-mi rămîne îndatorat pe veci. Și s-a ținut de cuvînt.

★

Adevăratul prieten la nevoie se cunoaște. Poate de aceea, atunci
cînd nu are nevoie de mine, Bubi se face că nu mă cunoaște.

★

Caliopei admite că există femei mai frumoase ca ea. E o pură întîmplare
că încă nu s-a întîlnit cu nici una din ele.

★

Gusturile muzicale ale lui Tase se conduc după criterii foarte precise.
Într-o seară, cînd s-a dus la „Tosca” a uitat robinetul deschis la
baie și de atunci nu mai poate să-l sufere pe Puccini.

★

Aglaia nu minte niciodată. Atîta doar că adevărurile ei sînt
provizorii.

INSTANTANEE

Bucurestene

MIREASA DESCULȚĂ

Taximetrul, împodobit cu flori de foiță albă (respectiv de lămâiță), încruciate peste geamurile portierelor ca niște semne de tablă înmulțirii, așteaptă în fața porții nuptiale.

În fund, revărsată pe canapea, nașa — fardată ca un ulei de Toulouse-Lautrec, și strinsă în centură, ca un deget cu sugiu în bandă de leucoplast, — a aprins o țigară ca să nu se „inerveze”, fiindcă mireasa — ca orice mireasă din istoria tuturor mireseilor lumii — nu e gata când a venit nașa s-o ia, pentru a o conduce la cununie.

Mireasa noastră mai are ceva de aranjat la „parură”, ajutată de o verișoară de-al doilea — țanțoșe, aferată și sașie — așa cum sînt, de obicei, toate verișoarele de-al doilea nemăritate, care ajută la îmbrăcarea mireseilor din familie.

— Gata! declară verișoara, privind mireasa cu admirație, cu in-

vidie, cu un ochi îndreptat spre dușumele și cu altul virat spre plafon. — „Hai mai repede că se enervează nașa în mașină!”

Mireasa își strînge voalurile și trece în același clăbuc de frișcă textilă și, autodeservindu-se cu un ultim suris, în oglindă, se îndreaptă spre ușă.

— Stai! țipă înmărmurită sașia. Ai uitat să-ți pui ciorapii și pantofii. Bine c-am băgat eu de seamă că — altminteri — plecai desculț la cununie.

— Dar pe ce lume trăiești tu, dragă? se minunează mireasa surzind cinefil și superior. Tu nu știi că nu mai e modern să pui pantofi, când ești în rochie de mireasă? „Figura” asta, nu se mai poartă demult!

Celelalte rude din încăperea o priviră clătînind capetele a nedumerire ca niște chibritelnițe cu arc.

— Lasă glumele, dragă, și încalță-te repede că se enervează nașa în mașină.

— Dar nu glumesc deloc! Așa e moda! S-au dus miresele de pe vremea lui Pazvante. Astăzi, în rochie de mireasă, se umblă numai desculț.

— Doamne ferește! De unde ai mai scos și bazaconia asta? Unde ai mai văzut tu, o elegantă desculț.

— Unde? La citeva din cele mai mari magazine din București! De exemplu, la „Confecții” pe Bulevardul 6 Martie, la „Decorațiuni interioare” de pe Calea Victoriei sau la

„Elegant” din Bulevardul Bălcescu. N-aveți decît să mergeți cu mine ca să vă convingeți. Dar acum, lăsați-mă să trec, că se enervează nașa în mașină.

Nu știm dacă pînă la urmă mireasa s-a dus la cununie desculț sau nu. Ceea ce știm însă precis, este că tînăra căsătorită a avut perfectă dreptate și că, în vitrinele magazinelor mai sus pomenite, se pot vedea citeva grațioase manechine, îmbrăcate elegant, împodobite cu mărgelile și paruri, dar fără ciorapi și pantofi în picioare. Adică, cu picioarele roșii și desculțe ca la pedichiurist, după baia de aburi. Drept care — în concluzia celor de mai sus — ne îngăduim — în chip de compensație — să facem o propunere și anume: alături de manechinele desculțe, să fie expuși în vitrină, măcar o oră pe zi, și cei care le-au aranjat. Și, dacă aranjatorul este bărbat, să fie „exponat” în costum de baie și cu cizme de iuft în picioare. Iar, dacă este femeie, să fie etalată în rochie de seară și încălțată cu ghete de baschet sau cu bocanci de schi. Sau, și mai bine, cu șoșoni bărbătești.

PRINTRE PICĂTURI

A venit să-și viziteze prietena, mutată de citeva zile, într-un frumos apartament situat la ultimul etaj al unui elegant bloc de pe Bulevardul 1 Mai (nr. 11, 14 și 15, dacă vă interesează exact). Au bătut cite o cafeluță, făcută la reșoul cel nou și dată-n fier de 3 ori ca să prindă ochi de șarpe, au fumat cite o țigară Snagov, și pe urmă, bineînțeles...

— Tara-tara-tara-tara...
— Rata-tara-tara-ta...
— Tiri-tiri-tiri-tiri...
— Rata-tiri-tiri-ti...

pînă cînd vizitatoarea ridică a alarmă aeriană ochii spre plafon.

— De ce te uiți în sus, tu? Ți-a dat ceva în ochi?

— Nu! În cap.
— În care cap?

— Ți-a dat ceva în ochi? — Ți s-a părut! N-avea de unde să te pice.

— Uite că m-a picat iar! Picură din tavan!

Cele două prietene ridicară simultan ochii.

— Aaaaa! Uite coio, drept deasupra mea. E o pată de apă, vezi?

— Văd! Da'mă mir de unde poate fi?

— Stă cineva deasupra voastră, cu copil mic?

— Nu! Deasupra e terasa ultimă a blocului.

— Curios!
— Foarte curios!...

În clipa asta, intră în cameră vărul gazdei, un tînăr și reputat arhitect, specialist în construcții de blocuri.

— Tocmai la țanc ai sosit, Nati!

— Dar ce s-a întîmplat?

— Ia uite. Plouă în casă.

— Arhitectul privi corpul delict de pe tavan și le lămuri imediat.

— Hidrofobul!...

Din cauza lui plouă!

— Cine e ăsta?

Cineva de la serviciul meteorologic?

— Nu, draga mea. Hidrofobul nu e funcționar. E un praf...

— Ce fel de praf, că văd că e apă toată ziua?

— Din contra! Hidrofobul e un praf care nu intră niciodată în combinații cu apa...

Numele lui vine din grecește. Hudor, care înseamnă apă și fobos care înseamnă frică.

— Păi, văd că nu îi e frică de apă de loc. Ca dovadă că plouă pe noi.

— Stai, stai, să-ți explic. Terasese-acoperiș ale blocurilor moderne, sînt tratate cu praful ăsta, care în principiu are proprietatea de a nu lăsa să treacă apa provenită din cauza ploilor sau a topirii zăpezii.

— Bine, dar dacă nu lasă apa să treacă, atunci asta care a inundat tavanul, de unde e?

— Tot de la hidrofob...

— Păi, ziceai că n-o lasă?

— Da, dar după ce apa poposește pe terasele izolate cu hidrofob, ea

pleacă mai departe, și se oprește în tavanele aflate dedesubtul acestor terase. Cum e cazul la voi, de exemplu.

— Și, în cazul ăsta, noi locatarii hidrofobizați, ce facem? Stăm să ne plouăm în casă?

— Nuuu! După părerea mea însă, cred că cea mai bună soluție, deocamdată, pînă la inventarea unui alt praf, hidrotavanic, e să vă cumpărați cite o umbrelă și, eventual, să luați și lecții de înot, la domiciliu.

pleacă mai departe, și se oprește în tavanele aflate dedesubtul acestor terase. Cum e cazul la voi, de exemplu.

— Și, în cazul ăsta, noi locatarii hidrofobizați, ce facem? Stăm să ne plouăm în casă?

— Nuuu! După părerea mea însă, cred că cea mai bună soluție, deocamdată, pînă la inventarea unui alt praf, hidrotavanic, e să vă cumpărați cite o umbrelă și, eventual, să luați și lecții de înot, la domiciliu.

PRIMESC

la redacție, următoarea scrisoare: Tovarășe Instantaneu,

Știam că, dacă vreau să cumpăr ceva dintr-un magazin, indiferent de profilul său, intru mai întîi în magazin, las ușa deschisă dacă e iarnă, sau o închid bine de tot dacă sînt plus 40 de grade la umbră, apoi mă duc la casă, mă așez la rînd, spun ce vreau cînd ajung la ghișeu, plătesc și casiera îmi dă un bon cu care mă duc la raionul respectiv ca să-mi ridic ce-am cumpărat.

De aceea, intrînd într-o farmacie ca să cumpăr o aspirină și un piramidon (să nu cumva să iei mai multe, Costică — îmi spusese ne vasta de-acasă — fiindcă nu e bine să ții medicamente în casă, că trage a boală), m-am așezat, în rînd, la casă.

Înainte mea erau 11 persoane, ca la fotbal. În minutul 17, în sfîrșit, gol! Mi-a venit rîndul.

— O aspirină și un piramidon, vă rog!

— Dați-mi bonul.

— Păi dv. trebuie să mi-l dați mie...

— Nu. D-ta mi-l dai mie.

— Și mie cine mi-l dă?

— Tovarășa care vă servește.

M-am dus la tovarășa care mă servește și m-am așezat la rînd căci mai erau 7 persoane înainte mea. Ca la baschet.

— O aspirină și un piramidon, vă rog.

— Să vă dau de-un leu, tovarășe.

— Mă rog! (Că, lasă, mi-am zis eu. Pe celelalte, le țin ascunse pînă o mai răci nevaștă-mea din nou). Pofțiți leul...

— Nu-mi plățiți mie. Plățiți la casă. Eu vă, fac numai bonul.

Și mi-a dat bonul și m-am întors la casă. Acolo, în lipsa mea se formase alt rînd. De data asta, numai nouă persoane — ca la popici.

Am stat, am plătit, mi-am luat bonul și m-am întors la tovarășa care mi-l dăduse. Aci, pe lingă cele nouă popici anterioare, se mai aflau și alte persoane venite, între timp, să-și scoată bonurile. Total, paisprezece. Ca la remy cu pietre.

Am așteptat, mi-am luat balotul cu aspirinele și piramidonele și-am plecat la o băcănie de alături ca să cumpăr o lămîie (— Una să iei, Costică, nu cumva să iei două, că din cauza gazelor din casă, nu ține și putrezește imediat. Și eu n-am nevoie decît de una, ca să-mi fac o „citronadă de lămîie”).

Apropo de citronadă, fac o paranteză. Astă-vară, într-o grădină de același sezon, am văzut o pancartă pe care era scris cu litere de-o șchioapă:

„Servim citronadă de lămîie, de portocale, de ananas, de coacăze, de

FĂRĂ CUVINTE

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Hotelul somnola calm în noaptea de vară ca un pachetot alb pe un ocean senin. Am adormit ascultînd șoaptele teilor de sub ferăstră și am început să visez că un pescăruș rătăcit îmi bate în geam. N-are rost să-i deschid — mi-am zis — e o pasăre interesantă, desigur, cîntată de poeți, nu-i așa, prezența ei într-un arbore subcarpatic e cu totul neobișnuită, dar, oricum, intrată în odaie ar putea provoca neplăceri hotelului...

Deveni însă atît de insistentă încît mă trezi și de-abia atunci îmi dădui seama că se bate la ușă și încă vehement. Era portăreasa, rondă și despletită, amestecată de somn, însoțind un bărbat în a doua tinerețe, foarte vîlvoi ca înfățișare și nespus de febril. Mă interpelă ascuțit:

- Dumneata ai luat aparatul?
- Care aparat?
- De fotografiat.

— De-alături — adăugă portăreasa, potrivindu-și ochelarii cu sîrme. Zice că i s-a furat aparatul de fotografiat din cameră.

— Marca „Pescăruș”? — am întrebat și m-am rușinat numaidecît observînd că nu mă trezisem de tot.

— Mis-a furat aparatul, înțelegi? Un minut doar am lipsit și cînd m-am întors, aparatul pșșșt!...

— Zburase!

— Nu mai era.

— De-alături — repetă monoton portăreasa intuind că sînt încă buimac.

Am ridicat din umeri inocent:

— Nu l-am furat eu...

Se vede însă că aveam un aer contravenient fiindcă păgubașul se congestionează ca un rac în fierțură.

— Din pămînt îl scot, din iarbă verde, din piatră seacă...

Mi-am adus aminte de o glumă bună dintr-un film și mi-a venit să-i adaug „din izmă creată” — dar nu eram sigur că omul văzuse filmul, n-ar fi înțeles — și m-am

Desen de AL. CLENCIU

În lunca Dunării, pentru prima oară în istoria agriculturii noastre, o parte din terenurile rezultate din desecarea bălților a fost dată în folosință și semănată cu porumb. (ZIARELE)

- Minunată realizare și predată în termen.
- Te cred. O astfel de treabă nu se lasă... BALTĂ!

F A B

despre

Un vultur, sus plana în veșnicie
cu aripile largi întinse
de rouă ude și de poezie
și de albastre ceruri ninse!

Un papagal de jos, confrate,
cu două rațe lăbărțate
și cu-un gîscan adus de spate,
îl discutau plini de mînie:
— Ce, ăsta-i zbor? E-o calomnie!
Nici coada nu și-o strînge bine
iar capul nu așa se ține,
ne face breasla de rușine!
De vreți model, priviți la mine!
E drept, o fi ceva mai sus
cu-un centimetru, cu o palmă,

furat un aparat

de VALENTIN SILVESTRU

stăpinit la vreme. Tăcerea mea l-a mai liniștit.

— Pe cuvînt de onoare că nu l-ai luat? Dă-ți cuvîntul și te cred.

— Zău. Vrei să mă percheziționezi?

Eram în pijama și, evident, prezentam o condiție propice unei investigații rapide.

— Nu. Pentru percheziție chem miliția. Dacă nu-l găsec și nu-l găsec, chem miliția. Să nu crezi că n-o chem.

Și mă părăsi brusc, năpustindu-se asupra ușii alăturate.

M-am culcat din nou.

Perna, de granit, se afla la capătul unei saltele bine garnisite cu nutrețuri nefurajate, totuși am readormit iute. Fără vise.

M-au trezit din nou bății în ușă.

Era tot cel cu aparatul, mereu surescitat și totdeauna însoțit de portăreasă.

— Auzi? Te-am scos din cauză.

Am exclamat sincer:

— Foarte frumos.

— Nu puteai să-l iei dumneata. Cînd am ieșit din cameră, am încuiat ușa și-am luat cheia la mine. Înțelegi?

— De ce m-ai trezit din nou?

— Ca să poți dormi liniștit. Mi-am închipuit că fiind sub bănuială, nu poți dormi ca oamenii. Or, e clar că n-ai nici o vină. Dormi liniștit!

Portăreasa suspină ușor, depășindu-l cu fereală și ocol ca pe un vas fragil:

— Acuma ciocănim din nou la toți. Să-i scoatem de sub bănuială.

— Și aparatul?

— Aparatul nu-i...

Dintr-o clopotniță a bătut două și m-am mirat cu încintare că se mai păstrează orologii sonore. Somnul fugise. M-am așezat pe pervaz să ascult noaptea, am aprins lampa cu abajur ca să citesc foiletonul ziarului local despre unul care vindea cartofi de calitate a doua drept a-nția și am încercat să-mi amintesc regula de trei compusă.

S-a iscat zgomot pe culoar. Întii un murmur, pe urmă un țipăt bucurios, câteva exclamații, o ușă trîntită o dată, încă o dată și încă o dată, glasuri amestecate și surde ca în figurația unei piese istorice. S-o fi prezentat hoțul — mi-am zis, și am simțit dulce cum voi adormi îndată și pentru multă vreme.

Dar se bătea din nou în ușă; cu violență și grabă.

— Ce ți-e, omule? l-am repezit, văzîndu-l iar în prag. Te-a căpiat paguba, ori ce?

— S-a găsit, dom'le, s-a găsit. Pe cuvîntul meu de onoare că s-a găsit. Vîno să vezi cum a fost, să te strici de rîs.

Și-mi oferî o pildă de asemenea stricăciune, icnînd de cîteva ori într-un rîs rătăcit, pe jumătate înghițit. Se vedea cum se luptă în el un rest de spaimă, bucuria și rușinea.

— Vîno, să te convingi și dumneata dacă nu-s un dobitoc.

Nu m-aș fi dus numai pentru atîta, dar se adunau și alții și apoi mi-era limpede că omul e dintr-aceia care poate fi deviat greu cînd a decis s-o ia creanga prin porumb.

Ne-am întîlnit vreo șase, toți în pijamale, cu ochii mărunți și fețele galbene. Ne așezasem fără să vrem pe lingă perete ca la o ședință fulger. Portăreasa prezida de lingă sifonier, iar cetățeanul făcea reconstituirea de la fereastră.

— Am pus servieta pe masă. Vedeți? Aici. Pe colț. Am ieșit pînă afară. Cînd deschizi ușa, se face un curent de te zboară. Observați? Fiindcă la hotelurile vechi ușile sînt față în față cu ferestrele. Să facem o probă...

Am fost contra cu toții.

— Totuși, vă rog, numai un minut, să

vedeți... Dumneata, dumneata cel neras... Ia deschide ușa...

Bărbatul se supuse blind; îndată ne trecu pe toți o andrea rece, înfiorîndu-ne pijamalele subțiri. Lăsată din clauză, ușa se întoarse în canalul ei cu efect de trăznet.

— Ho! Că scuțați tot hotelul. Dați-le naibii de probe — se rugă portăreasa. Doar s-a găsit aparatul.

— Nu se poate, trebuie să le explic pînă la capăt. Vedeți. Din cauza curentului, servieta a căzut jos. Aparatul s-a dus de-a dura pe parchet pînă sub pat.

— Fiindcă e freat cu ceară — a atras atenția portăreasa — La noi, o dată pe săptămînă...

— Și cum l-ai descoperit? — întrebă unul căscînd.

— S-a băgat să caute hoțul...

— Da, confirmă demonstrantul — căutam hoțul. Credeam c-a intrat pe fereastră și că s-a ascuns în cameră.

— Și-acum ce mai vrei, cetățene? Ne-ai omorît odihna, ne-ai făcut hoți, ai dat și o reprezentație... Ce mai poștești de la noi?

— Să vă cer scuze, asta vreau. Și nurnumai scuze. Dimineață, care dorește, ți fac o fotografie gratis în fața hotelului și i-o trimit la domiciliu șase pe nouă. Pe cuvînt de onoare! Altfel cum să mă răscumpăr? Spuneți și dumneavoastră...

Dimineața, portăreasa comenta cu colega care-o schimba:

— Văzuși? Un singur zăpăcit ținu treaz tot hotelul o noapte întregă... Crezi c-a fotografiat pe careva? Aș! Cum s-au culcat ceilalți, a, și plecat... Zicea c-a greșit localitatea...

NICOLAE TĂUTU

U L A

burătoare

dar asta mai nimic nu-nseamnă
cînd n-are stil
și nu-i subtil,
el pentru mine-i un copil!...

Cînd vulturul sosi săgeată
din slăvi în văile terestre,
îl salută întreaga ceată
și-au spus cu toți plecați:

— Maestre,
ne-ai dat o lecție minunată!

MORALA:

Se-ntîmplă și-n literatură:
unii au zbor, iar alții gură,
unii înaltul și poezia,
alții dorința și trufia!

Desen de ADRIAN LUCACI

— E singurul medicament care te poate salva, cu condiția să nu iei din el nici o picătură!

CUM ÎNĂLĂȚĂM LĂZILE

Adeseori, destinul cuiva poate lua un drum neprevăzut, datorită unor evenimente cruciale: o căsătorie, un divorț, o altă căsătorie, alt divorț, un transfer, o avansare sau chiar un câștig substanțial la Loto-Pronosport. Eu am, de pildă, un prieten care, datorită unei motocietele obținute la Loto, și-a schimbat pentru trei luni destinul său banal cu un alt destin, din ghips.

Dar viața are surprizele ei. V-ați închipuit vreodată că soarta cuiva poate să fie schimbată de o simplă și nenorocită ladă? Ladă de cea mai inferioară speță! Nici măcar ladă de studio sau ladă cu prune uscate! Nu! Ladă goală! Goală ca nuca fără miez, ca paharul unui bețiv, ca o cochetă pe litoral. Dacă aș avea talentul unui Topîrceanu, aș încerca să scriu o baladă: „Balada lăzii”. Dacă nu mi-ar lipsi talentul muzical, aș compune „Sonata lăzii” sau „Lada a noua, neîncheiată”. Dacă aș avea pricepere de dramaturg aș scrie o piesă: „Lada și formula ei de viață”.

Din păcate am doar condeiul unui foiletonist, al unui umorist, care consemnează strict și lapidar un fapt de viață petrecut în jurul unei lăzi. Se vor întrista, desigur, criticii: „Poftim subiect! Halal problematică! În jurul nostru freamă-tă viața, se înalță blocuri, cresc oameni noi și dumnealui își alege drept erou contemporan, o ladă!”

Dar înțelegeți, dragi tovarăși, cineva trebuie să scrie și despre această lemnărie! Și sorții au căzut pe mine. Eu și lada. Și foiletonul. Singura mea scuză și poate singura consolare pentru dumneavoastră ar fi că nu-i o ladă ca oricare. E vorba despre o ladă în valoare de aproape 70 000 lei!

Părinții lăzii, fiindcă nu-i ladă din flori, ci din placaj, sînt tovarăși

de la Întreprinderea „I.F. Gheorghieni”. Tovarășii de aici prelucrează lemnul. Și în general îl prelucrează bine. Uneori mai dau și cioturi. De un asemenea ciot a avut parte un beneficiar, pe nume „Vitrometan”, fabrica de sticlărie din Mediaș. A comandat, așadar, „Vitrometanul” o cantitate de lăzi de la „I.F. Gheorghieni”.

„I.F.”-ul s-a așternut pe lucru, dar s-a așternut prost. Cu toate că proverbul spune: cum îți vei așterne, așa vei dormi, de data aceasta „I.F.”-ul, deși și-a așternut prost, a dormit bine. Tun. A dormit atât de profund, încît nici n-a mai băgat de seamă că lăzile au fost construite anapoda. Și, după ce au expediat comanda, au auzit de la Mediaș, așa ca prin vis:

— Fraților, astea-s lăzi?
— Lăzi, doar nu sînt cremvurști!

— Nu sînt cremvurști că nu se mîncă, dar nu sînt nici lăzi, că nu se-nghite!...

Și „Vitrometanul” a refuzat comanda intrucît stasul nu fusese respectat. Și cu acest prilej, fabrica de sticlărie a scris și nouă, întuind că aceste lăzi, dacă nu pot fi utilizate ca ambalaj, pot folosi de minune ca subiect de foileton conform stasului „Urzicii”.

Și uite așa, pe linie de ladă, am ajuns pînă la forul superior care tutează lăzile din întreaga țară, inclusiv celelalte produse din lemn. Și ne răspunde forul, sub semnătura unui director general adjunct, că sticla (adică „Vitrometanul”) e cusurgie, și că dreptatea este de

partea lemnului (adică a „I.F.”-ului Gheorghieni). În răspunsul lemnos se fac trimiteri la diverse hotărîri, dispoziții și amendamente, care să dovedească în chip îndubitabilcă lăzile proaste sînt de fapt excelente. Cum însă aceste dispoziții s-au arătat incapabile să strîngă pereții desfăcuți ai lăzilor, sau să schimbe dimensiunile necorespunzătoare ale cuielor, sticla a refuzat să achite lemnului suma de 69 574 lei, reprezentînd contravaloarea presupuselor lăzi. Contravaloarea răspunsului

trimis de forul lemnos redacției noastre, nu l-am calculat încă, dar, după o apreciere sumară, credem că valorează cam o oră de analiză a muncii și autocritică.

Și acum urmează bomba! Cine pe cine credeți că a acționat în judecată? „Vitrometanul” fiindcă „I.F.”-ul l-a procurat ambalaj de calitate proastă? Ași! N-ar avea nici un haz!

În judecată a acționat „I.F.”-ul pe cei de la sticlă! De ce? Să li se plătească lăzile, fiindcă „I.F.”-ul e întreprindere productivă, nu instituție filantropică! În doi timpi și trei mișcări, lemnul a chemat sticla la arbitrajul de stat!... Aici, la arbitraj, „I.F.”-ul a strigat cam așa: „Puneți mina pe hoțul de păgubaș!...”

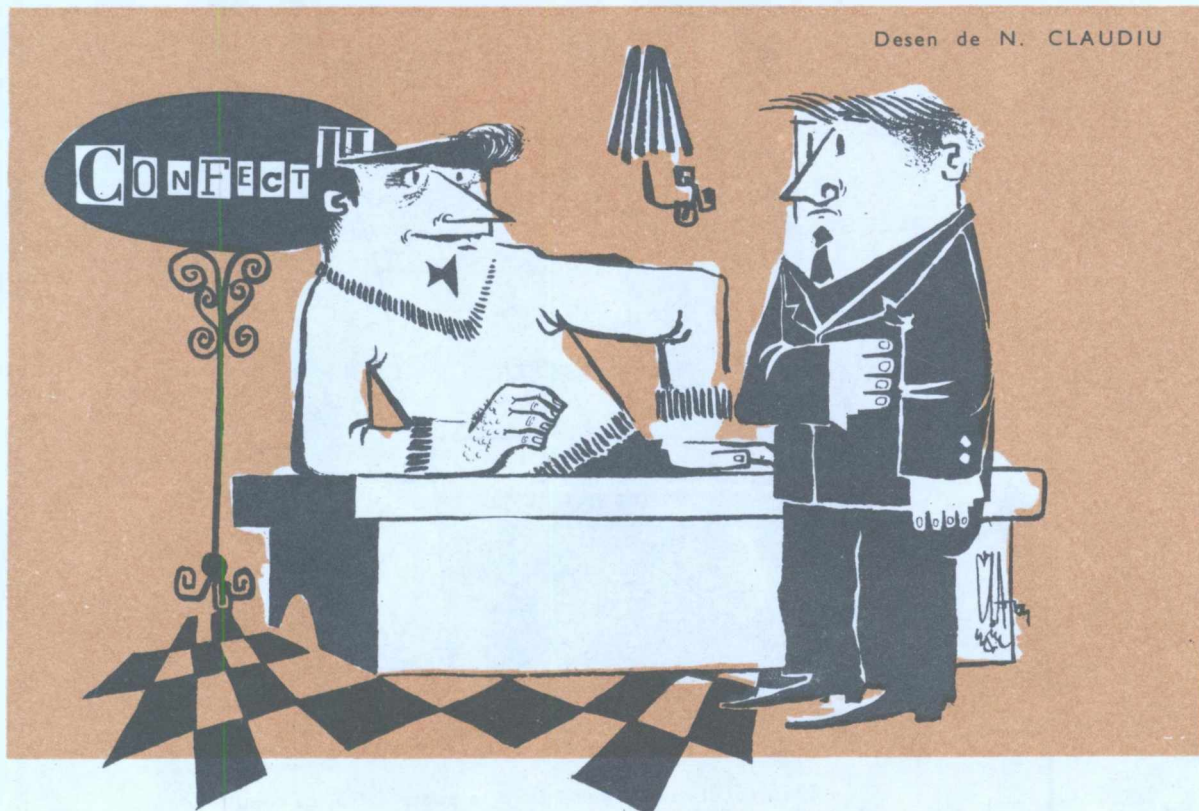
Arbitrajul însă a constatat ceea ce putea să constate orice om prevăcut cu doi ochi, fie ei și miopi: lăzile ar trebui date în judecată pentru port ilegal de nume. Necorespunzătoare. Așa că „Vitrometanul”, conform deciziei, a rămas cu banii, „I.F. Gheorghieni” a rămas cu lăzile, tovarășul director general adjunct a rămas cu buzele umflate. Iar „Urzica” a rămas cu foiletonul. Publicat.

Sperăm că nu vom fi și noi chemați la arbitrajul de stat; fiindcă am scris materialul conform stas-ului: lungimea poantelor: 0,00001 milimetri.

În încheiere, după ce reprezentantul „I.F.”-ului Gheorghieni a mai plătit și diversele cheltuieli de judecată, a conchis nostalgic și poetic:

Trec anii și zilele-n goană și-n zbor săptămînilor trec

Rămii sănătoasă decizie, că-mi iau acum lada și plec...

Desen de N. CLAUDIU

— Am cerut un costum pentru munte și mi-ai dat unul de seară...
— Dar ce, la munte nu se face seară?...

Cronică rimată

P A S T E L de sezon

de ȘTEFAN TITA

Pe drum	Vecini
E-acum	Meschini,
Parfum	Ilaini,
De tei...	Din bloc,
Sînt flori,	Zimbesc,
Culori	Ghumesc
Și ori	Rostesc:
Ce vrei!	„Noroc!”

Mașini,	Acum
Grădini,	Simți cum
Lumini,	Renașt...
Copii,	Te schimbi
Pelin	Te plimbi,
Divin	N-ai timp
Din plin,	Să caști!
Cheflii...	

Cip-cip,	O vezi
Cirip,	O crezi,
Aripi	Visezi,
Pe ram.	Plutești....
Adieri	Dar hop!
De meri	Galop
Și peri	La stop
La geam...	Plătești..

Mașina lui nea Ionică

Dup-atlta hoinăreală,
Năzdrăvanul de Păcală
Mai deunăzi-a simșit
Că-i puțin cam obosit
Și bocancii nu mai vor
Să-i mai salte sub picior.
„Bine-ar fi — își zice el —
Dacă m-aș plimba nișel
Pe oriunde-mi vine chef,
În mașină, ca un șef!”
Și făcînd ideea vad,
O porni către Arad
Tot trecîndu-l apele,
Pină la T.A.P.L.
— Să trăiești tov. Ardeleanu
(Își își Păcală planu'!)
Uite-te ce vreau: Ia ghioci.
Am aflat c-aveși aici
O mașină învățată
Să colinde fara toată
Și v-aș cere-o tocmai d-ăia,
Să mă duc pîn-la Mamaia.
— Nu se poate, bre Păcală,
Ai greșit la socoteală!
— Păi mai an cum se putea
Să se plimbe toți cu ea?
Și inspectori, și soșii
Și prieteni, și copii,
Toți fugeau să-și facă baia
Cu mașina la Mamaia.
— Just, dar știi care-i pricina?
Am scrîntit-o cu benzina
Fiîndc-am prăpădit așa,
Două tone și ceva!

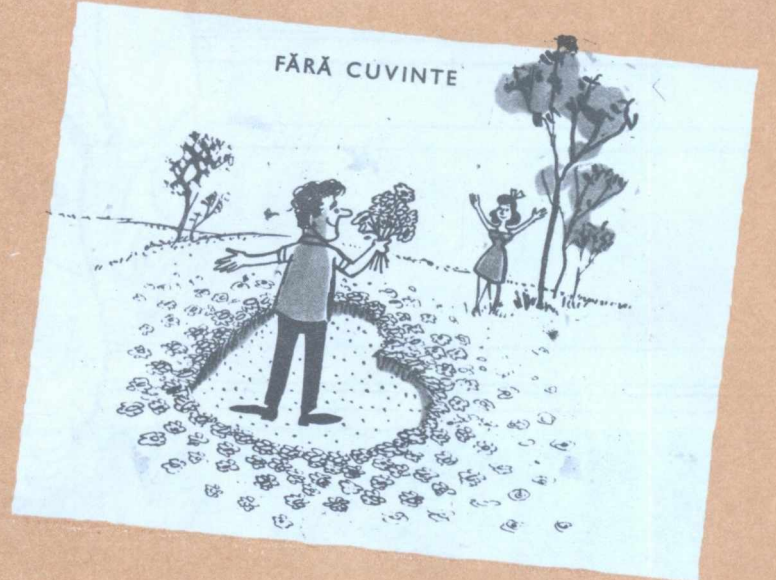
— Ce spui, bre? Păi asta-i foc!
Și de unde-o puși la loc!
— Deocamdată am cerut
Două tone „împrumut”
La uzina de vagoane,
Însă, ce te faci Ioane
Că la citva timp, Uzina
Cere înapoi benzina!
— Și pe unde-ai scos... ce-ai scos?
— Stai să vezi ce plan frumos!
L-a picnit așa, o milă
Pe șoferul Samuilă
Și s-a pus să scrie-n curs
Cîte-o foaie de parcurs
Cînd mașina a intrat
Obosită-n reparat.
— Și-ași „recuperat” din plin?
— 400.
— Cam puțin!
— Că să vezi, la un control
Ne trezirăm dați de gol
Că nimic din ce-am făcut
Să mai dregem n-a ținut!
— Zi, așa? (zimbî Păcală)
Păi atunci fără-ndoială
Că decît așa plimbare
Să mă ardă-n buzunare.
Tot mai bine pe picioare!
Și-o zbughi din nou prin lume
Nu știu bine unde-anume.
Dar precis am să vă spui
De-oi mai da de urma lui.

S. TUZLEANU

LA TÂRDA VENDE

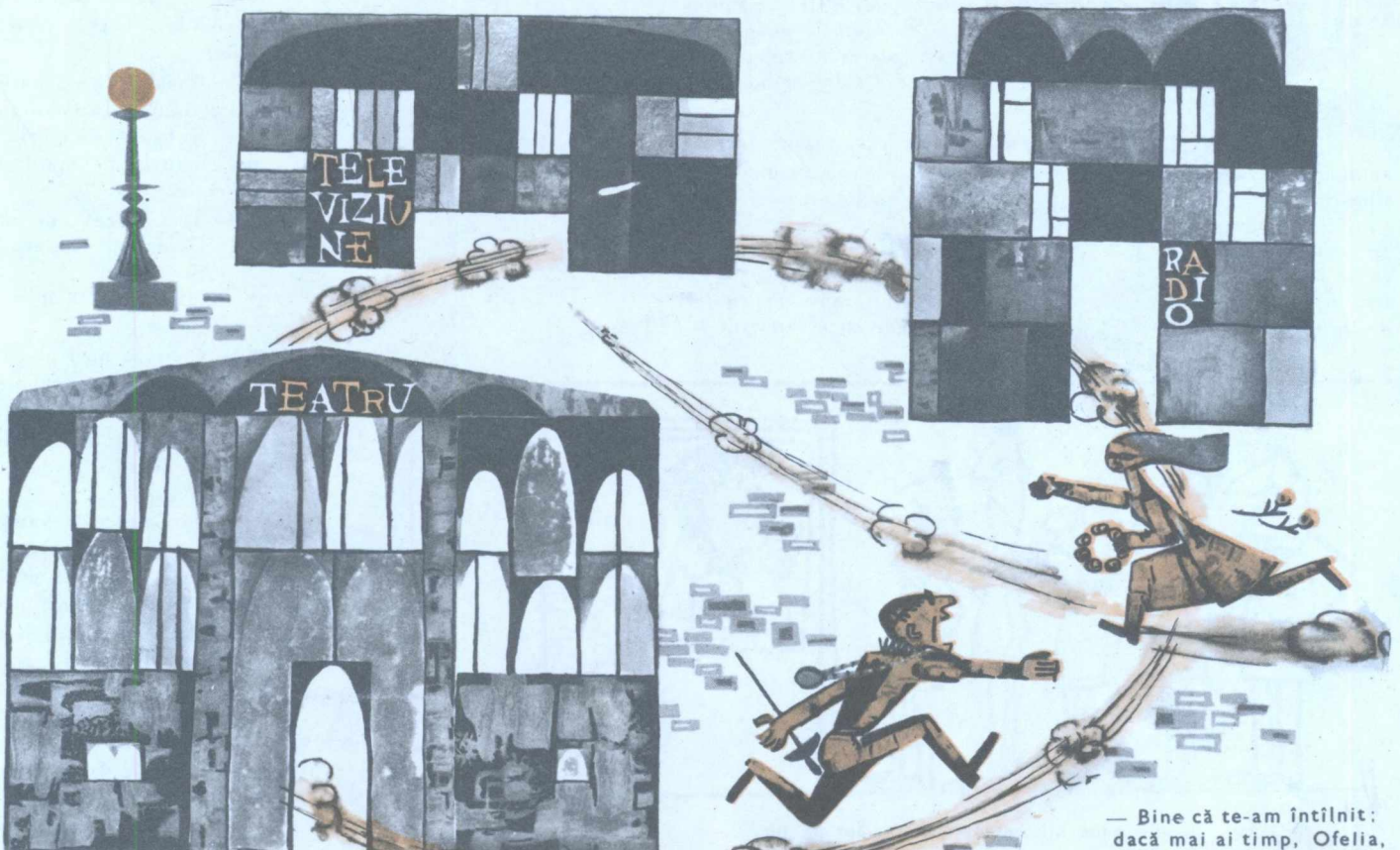
El: — Aoleu, să știi că a obser-
vat că mîncăm friptură de miel.

FĂRĂ CUVINTE

Desene de GH. CHIRIAC

Datorită faptului că unii actori sînt prinși în prea multe activități, calitatea spectacolelor are de suferit.

— Bine că te-am întîlnit:
dacă mai ai timp, Ofelia,
du-te și la mănăstire!

Desen de VLAD CRIVĂȚ

— Ce se-aude în colonii? De ce taci? Nu mi-ai adus nici un semn?

De-a-be Lor

de MIRCEA CODRESCU

Sesiunile NATO au scos mereu în evidență gravele disensiuni din sinul blocului

În zadar s-au tot zbătut ca să iasă din impas: sesiunile-au trecut, divergențele-au... rămas!

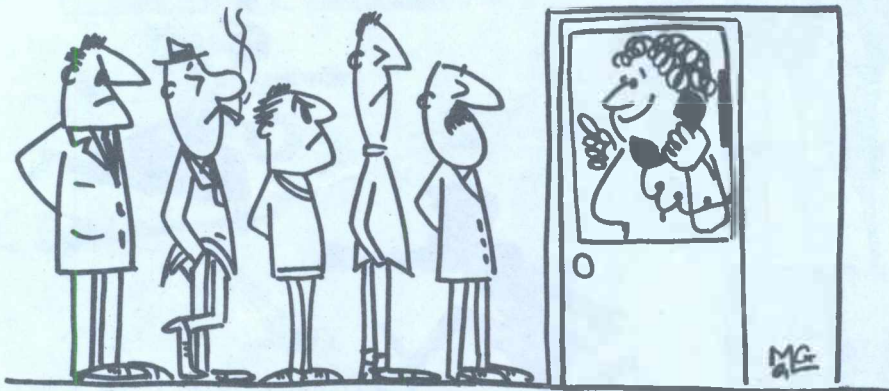
În coloniile portugheze a fost decretată „stare excepțională”

Este (fără îndoială) o confuzie patentă: „starea excepțională” e o stare permanentă.

★

Criminalul de război Fränkel, fost procuror general al R.F.G., este azi pensionar.

Îl pedepsiră-ngrozitor pentru întreg trecutul său: l-au pensionat ca procuror, dar cu vechime de... călău.

— Pe mine mă așteaptă cinci, dar pe tine?...

Desen de GROSU MIHAI

Era înspre seară. Mă plimbam agale pe bulevard. Timpul?... Cum îl știți. În ușoară scădere... (Poți merge în haină) sau în ușoară creștere... (Poți îmbrăca trei pulovere) totul e cum interpretezi cuvântul „ușoară”.

Pe lângă mine trece o umbră. Suride. De unde cunosc eu capul ăsta de mort care îmi rânjește? Nu cumva?...

— Costicăăăă!

— Eu! miaună umbra.

— Ce e cu tine? După gestul pe care îl făcu, părea că aștepta un dric să tragă la scară.

— Ce s-a întâmplat, Costică?

— Nimic! Vocea părea a lui Rudolf Valentino auzită pe plăci de acum patruzeci de ani. Apatie totală.

— Vrei să ne plimbăm? insist eu.

— ... Să ne plimbăm! șopti el ca un ecou.

— Sau să intrăm la o bere?

— La o bere! continuă ecoul.

— Poate vrei să ascultăm o muzică?

La întrebarea mea, Costică se scutură brusc ca de un fior rupînd-o la fugă. A înnebunit! gîndii eu, alergînd după el și prinzîndu-l de braț.

— Stai, Costică!

— Stau! îmi răspunse el domol.

— Costică, tu ești bolnav...

— Bolnav! repetă cu ochii duși.

Îlbăgai mai mult cu de-a sila într-un local liniștit.

— Ce iei, Costică? Vin? Bere?

— Vin... bere... ce o fi! suspină ecoul.

— Costică, tu ești astenic! Privirea îi luci în mod ciudat.

— Și tu ești simpatic! Apoi căzu pe gînduri. Vă spun drept eram îngrijorat.

— Te-a văzut un medic?

— Chiar azi dimineață.

— Și?

— Mi-a spus că nu-i plac!

— Și?

— Ce dacă nu-i plac?

— Costică, tu ai nevoie de liniște! îi spuse privindu-l cu milă.

— Liniște... da... liniște.

— Și poate distracții...

— Poate!

— Sau muzică! Naiba m-a pus?

Din nou s-a scuturat ca de un fior, apoi apucînd cuțitul de pe masă scrișni din dinți, privindu-mă. Oho, ce privire! Lăsînd cuțitul începu să urle jalnic.

— Nu vreau muzică... nu vreau... nu vreau... nu vreau! Și apucîndu-și capul în mîini începu să și-l legene de la dreapta spre stînga.

— Bine, Costică! Nu vrei? Nu vrei! Deși știu că ție îți plăcea...

— Taci! Văzînd privirile curioase ale celor din jur, îi șoptii:

— Mai încet, Costică, mai încet!

INI... VECINII!

de MIHAIL JOLDEA

— Da, mai încet! repetă el automat. Apoi, bătînd cu pumnul în masă, răcni furios:

— Pînă cînd?

— Pînă cînd, ce? îl întreabă mirat.

— Pînă cînd trebuie să suport ascultînd concomitent o romanță, un twist, o învîrtită și aria Margaretei din Faust voce... pînă cînd?

— Nu te înțeleg! șoptii eu înfricoșat.

— Nu mă înțelegi? Ascultă... după cum știi m-am mutat... camera frumoasă, luminoasă, aerisită, lângă parc... liniște... așa credeam cel puțin. Vecinii păreau de treabă... pînă cînd...

— Pînă cînd?

— I-au dat drumul! În stînga mea, o familie compusă din soț, soție, copil și radio. Nimic grav, nu-i așa?

— Mda!

— Sînt morți după cîntece naționale. Dar soția n-aude bine, așa că dă drumul la radio la maximum. În dreapta camerei mele locuiește o pereche tînără care ascultă toate twisturile de pe lume, dansînd cu frenezie pînă cînd mă apucă leșinul. Deasupra camerei mele stă un pianist care exersează toată ziua, muzică grea.

În față e unul mort după romanțe. Ei bine!... Seara fac sincron. Pe vorbe ar veni cam așa: „Îmbătrînesc și-mi pare rău“, ăla din față. „Care dete, care dete, care dete... ăia cu twistul.“

„Hop și așa... iha! „Hop și așa!... ăia din stînga.“

„Oooo... Margaretaaaa... Margaretaaaa!... ăla cu pianul! Pe urmă tropăituri și o iau d-a-capo. „De ți-ar spune poarta ta!“

„Ia mai zi și mai zii...“

„Di mi quando tu verai...“

„Oooo Margaretaaaa...“

... Ei, combină-le pe toate, lasă-le vreo trei ore să urle la maximum și pe urmă putem sta de vorbă. Ce n-am făcut, domnule! Am ieșit noaptea în pijamă, cu o foarfecă în mînă, furișîndu-mă ca un spărgător pentru a mă urca pe casă și a tăia antenele. Văzînd că se uită cîțiva trecători de pe stradă la mine am început să fac pe somnambulul de era gata-gata să-mi frîng gîtul. Ba mai se agățase și blestemata de pijamă într-o antenă de televizor, rămînînd atîrnat ca un cîrnat pus la afumat...

— N-ai încercat să vorbești cu ei?

— Ba da! mormăi Costică. Am fost la Mefisto, ăla cu pianul. Am sunat. Mi-a deschis chiar el.

— Sînt acordeur! Nu mă crezu. Firesc. Nici un acordeur nu vine

la 12 noaptea în pijama. Mi-a trîntit speriat ușa în nas. Mă îndreptai spre cel cu romanțele.

— Mi-e somn!... Începui să-l rog.

— Noapte bună! Îmi ură el închizînd ușa. Înceceai la cei cu twistul. Îmi deschise ușa un tinerel cu o sticlă de lichior în mînă. Din cameră se auzeau niște tropăituri care ar fi fost invidiate de orice înregistrare sonoră pentru bubuituri, anunțînd furtuna.

— Tovarășe, începui eu...

— Al meu ești, unchiule! Și apucîndu-mă de după gît mă învîrti de cîteva ori în ritm de twist. Vrînd să protestez mă trezii cu gîtul sticlei în gură, ca un biberon. Mai mă învîrti odată apoi îmi spuse admirativ:

— Unde ți-ai făcut pandișpanul ăsta de haină că vreau să-mi torn mîine una la fel? Ești mare, unchiule, pe cîntea mea! Ești mare!...

Mă sărută de două ori cleios apoi mă scoase pe ușa afară.

Poate că-i înduplec pe cei cu naționalele, mi-am zis... Aici îmi deschise chiar soția cea tare de urechi. Știînd că n-o pot convinge cu vorba, începui să joc „Chindia“ sub privirile îngrozite ale femeii.

— Săriți! Săriți!... Un nebun în pijama!

O luai la fugă pe scară în vreme ce se auzea sincron:

„Ihaaaa!... Mărioară... de la gorjiii“...

„Care dete... care dete... Care dete?“...

„Îți mai aduci aminte, doamnă?“

„O!... Margareta...“

Mă arunca pe pat, mugînd ca un taur, și dînd spasmodic din picioare. Puțin după aceea auzii sirena Salvării. Apoi soneria. Politicos, medicul mă întrebă numele... cum mă simt? ... Puls... Tensiune?... Recomandații... Multă liniște... Surfdeam ca un martir spinzurat cu capul în jos. De la medic am aflat că am avut o criză de nervi.

— Va să zică ne-am înțeles? Îmi recomandă blajin medicul. Liniște absolută... Luăm somniferul ăsta... și nu mai umblăm pe case fiindcă putem cădea și facem huba!... Nici nu mai dansăm pe la uși în pijama... Facem nani, da?...

Nani!... Apoi strigînd furios:

— Nani, hai?... Nani!...

Se ridică și dispăru în noapte.

— Costică! îl strigai eu!...

De afară auzii o fracțiune de cîntec: „Ia mai zi... ia mai zi... ia mai zi ce s-a-ntîmplat!“ Să aibă dreptate Chicoș Rostogan, eroul lui Caragiale! „Muzica iaște ceva ce ne gîdilă urechile în mod plăcut!“ „Noa, vedz să nu ți le gîghil io în mod neplăcut!“...

Unii salariați vin sîmbăta la birou, echipați pînă în dinți pentru excursii, irosindu-și timpul cu discuții turistice.

ȘEFUL: —Bine că ai venit echipat. Ia urcă hîrtia asta pînă la „VIII“ că tot nu merge liftul!

Desen de AL. CLENCIU

Să nu spui că te pricepi!

Ascultă-mă pe mine, amice! Să nu-mi spui povești. Nu te pricepi și gata. Nu-ți spun asta numai din dorința de a te contrazice; ci pentru că acesta este adevărul. N-ai cum și nici de unde să te pricepi. Păi, ce crezi dumneata că e o bagatelă să te pricepi la copii? Crezi că pentru asta îți ajunge numai literatură și explicațiile altor părinți? Poate ai impresia că dacă ești în posesia citorva licențe, inclusiv medicina (specialitatea pediatrie) ești un om priceput! Te înșeli, prietene. Te înșeli amarnic. Dacă n-ai copil, nu te pricepi... Degeaba îmi arborezi dumneata un zîmbet superior. Dreptatea rămîne de partea mea. Eu AM.

Ai vrea poate să-mi spui că acest lucru nu m-a făcut nici mai deștept nici mai sensibil. Dacă ai de gînd așa ceva, renunță. Renunță, pentru că am o mie de dovezi zdrobitoare.

Pînă n-o să numeri de cîteva ori degetele de la mînuța copilului tău, și n-o să te bucuri de fiecare dată că sînt cinci, să nu-mi vorbești de copii! Pînă n-o să fii convins că primul gungurit al copilului tău depășește elocința lui Cicero, că toți pictorii renașterii ar fi fost fericiți să aibă un asemenea model, că gingășia lui este personificarea muzicii lui Mozart, că zîmbetul lui este inspiratorul răsăritului de soare, că ochii lui au limpezimea cerului după ploaie și profunzimea existenței însăși și pînă n-o să fii convins că Phidias ar fi fost de zece ori mai mare,

dacă ar fi reușit să dăltuiască în marmură poezia proporțiilor copilului tău, să nu-mi spui că te pricepi!

Pînă n-o să știi pe dinafară tot ce s-a scris despre copii, începînd de la cartea „Mama și copilul“, continuînd cu tratate de psihologie și terminînd cu literatura beletristică și muzica de pe toate meridianele, să taci.

Pînă n-o să știi că dacă doarme cu mînuțele în sus e sănătos, pînă n-o să încerci să realizezi la proporțiile lui cam ce visează cînd zîmbește, pînă n-o să știi cîte mese trebuie să ia într-o zi, cîte grame trebuie să ciștige zilnic în greutate, cînd și cum trebuie înfășat și îmbrăiat și bineînțeles și alte amănunte mai intime care nu pot vedea lumina tiparului să nu-mi spui că te pricepi!

Pînă n-o să simți că *EL* — copilul tău reprezintă unul din cele mai prețuite daruri făcute universului, și că nu este altceva decît semnătura ta în posteritate, să nu-mi spui că te pricepi!

Deci, întii... semnează și după aceea discutăm.

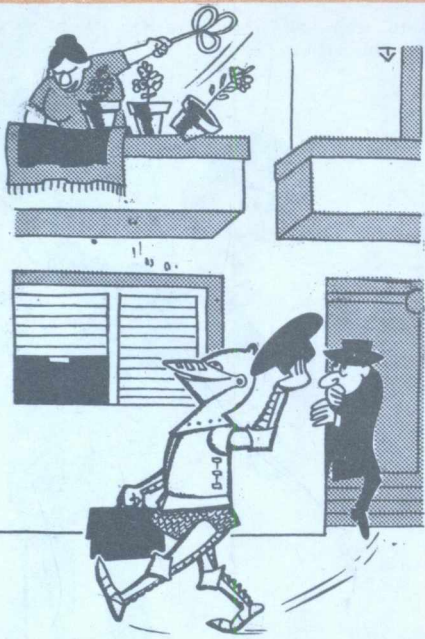
— Și de cînd ai adoptat dumneata aceste teorii?

— De săptămîna viitoare.

— ... Nu-nteleg...?!

— Pentru că atunci voi deveni tată!

CIUPI RĂDULESCU

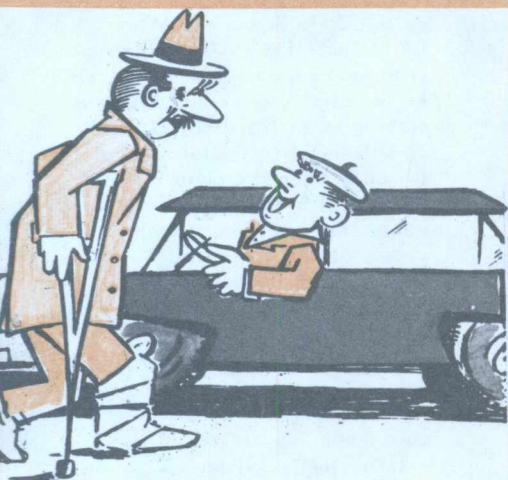
PĂȚITUL: — Bună dimineața,
madam Ionescul

Desen de V. TIMOC

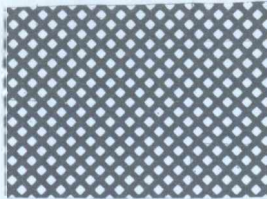
— Aveți un bilet în plus?
— Nu, am o persoană în plus!...

Desen de VIKI ALEXIU

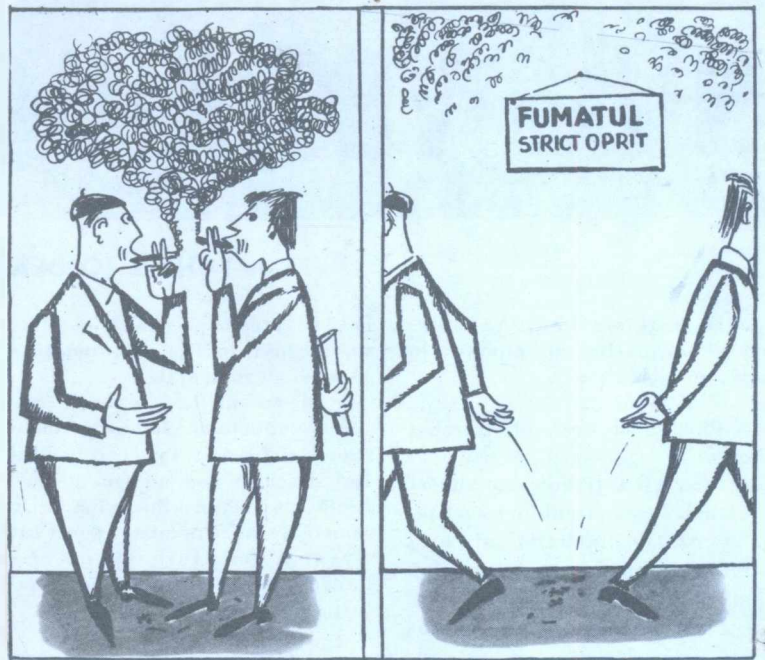
— Ai reușit la examenul de șofer?
— Nu știu, fiindcă după ciocnire toată comisia a nimerit la spital!...

Desen de N. GHENADIE

FĂRĂ CUVINTE

Desen de
I. DAVIDESCU

IONEL ARE INSOMNIE

Acțiunea se petrece în zilele noastre, la miezul nopții, în Blocul T2, scara B, et. II, apartamentul 27, în dormitorul familiei Pleșchi, despărțit printr-un perete (prefabricat) de patul meu.

IONEL (Pleșchi junior): Mamă!

(Liniște)

IONEL: Mamaăă!

(Liniște).

IONEL: Maamăăă!

TATĂL (Pleșchi senior): Ionele, dacă nu taci din gură, te cîrlesc.

(Liniște penibilă)

IONEL (cu frică): Mamă!

TATĂL: N-ai auzit ce ți-am spus, Ionele?

(Din nou liniște)

IONEL (șoptit): Mamă!

TATĂL (tunînd): Taci odată din gură! Nu ți-e rușine s-o trezești pe biata maică-ta? (urlînd) Las-o să doarmă!

MAMA: Ce e? Ce s-a întîmplat?

TATĂL: Copilul ăsta nu te lasă să închizi ochii nici o clipă.

MAMA: Dar nu trebuie să urli la el.

TATĂL: Doar n-o să-l las să deștepte tot blocul! Mai locuiesc și alții aici!

IONEL: (ride înfundat în pernă)

TATĂL: Tu îl strici. Atîta îi mai lipsea să-i iei și apărarea! Cum spun o vorbă,

zici că sînt brutal. Nici somn nu mai am! Dacă aș fi știut asta acum patru ani...

MAMA: (oștează)

TATĂL: E îngrozitor cum îl crești! Ar trebui să-l înveți că noaptea se doarme! (nervos) Aici stau oameni care ziua muncesc! (strigînd) O să ne reclame din cauza lui! (zbierînd) Spune-i să nu urle noaptea! Știi? Și să nu mă înveți pe mine cum să-l educ!

MAMA (blind): Ionel e foarte bine crescut. Toată lumea îl iubește.

VOCEA VECINULUI (de la etajul III): Lua-l-ar naiba de țin!

TATĂL: Nu așa se educă un copil!

MAMA: Dar ce-a făcut? Cine știe ce vrea să-mi spună! Cine știe ce vrea săracuțul.. Ce vrei, Ionele?

TATĂL (furibund, dar cu ironie): Ce vrei, îngeraș mititel, comoară mică, iepuraș drăgălaș, gîndăceț scump, Ionel drag. Ce vrei? (Ionel nu răspunde)

TATĂL: Ionel!

(Liniște)

TATĂL: Ionel!

(Liniște)

TATĂL: Ioneee!!

IONEL (se trezește): Ce e? De ce nu mă lăsați să dorm?

CORTINA

(cade în letargie...)

PETRE BOKOR

OGLINZI

Singurătate

Melcul, fiindcă are casă
Un apartament comod
Lunecă prin iarba deasă
Plin de ifose, nerod.

Comentează insistent
Gaița vorbind cu șagul:
— Ce folos de-apartament
Cînd nu-i trece nimeni pragul?

Șarpele

Îmi place șarpele că-i fin
Și are-o nuanșă verde, grea
Și botul cu suris blajin
Și ochii fulgerați de-o stea.

E vorba însă de-o curea
Că viu de ar fi fost, hain,
Scriam o strofă, cu venin.

Ciinele

Eu mușc păzind stăpînului așerea
Sînt ciine rău, doar pentru răi și hoți
De-aceea prețuită mi-e puterea
Și-s respectat în postul meu de toți.

Pe viespe n-o-nșeleg de șel
Că-nșeapă-aiurea, fără șel.

Fluturile

Gingaș în alba lui hlamidă
Colindă luminos cîmpia
Și-n fluturarea lui timidă
Își poartă liber bucuria.

Dar nu-l ierta cînd gingășia
I se transformă în omidă.

RODICA T. FLOREA

Cît costă 6 lei și 80 de bani

I. C.R.M. Oradea a primit de la Fabrica de cauciuc din Brașov, spre a pune în comerț, o anumită cantitate de mingi. Una din mingi a fost constatată defectă. Costul mingii: 6 lei și 80 de bani. I.C.R.M. Oradea n-a vrut să fie păgubită cu această sumă. A expediat fabricii din Brașov următoarea telegramă: „La factura 1033 per 1964 sosit dezumflată una bucată minge nr.5 stop trimiteți delegat pentru constatare”.

După trei zile de la telegramă a expediat și o scrisoare recomandată, în același sens. Nu știm dacă fabrica din Brașov a trimis pînă acum la Oradea un delegat (care s-o coste, cu diurnă și cu bilet de tren dus-întors, cam 176 lei) spre a constata că e dezumflată o minge de 6 lei și 80 de bani.

Știm atît. Că I.C.R.M. Oradea, spre a recupera costul de 6 lei și 80 de bani al mingii dezumflate, a cheltuit pînă acum (cu telegrama și recomandata expediată) cam 6 lei și 80 de bani, adică încă o dată costul unei mingi. Deci, una minge dezumflată, în valoare de 6 lei și 80 de bani, costă la ora aceasta la I.C.R.M. Oradea...13 lei și 60 de bani.

În loc să mai fi cheltuit acești 6 lei și 80 de bani pe telegramă și pe recomandată, I.C.R.M. Oradea se putea distra astfel: mai putea dezumfla încă una minge.

Cu acest prilej, i se... dezumfla, poate, și excesul de zel birocrato-contabilicesc.

Merceologul...

Tovarășul merceolog Paraschiv Marcu de la I.C.R. (Întreprinderea comercială raională) Turnu Măgurele, aprovizionează cooperativele de consum din comunele Rîioasa și Segarcea Vale în mod nejudicios (cu ce mărfuri are chef și în ce cantități i se năzare) fără a ține seamă de cerințele populației.

Unul din rezultate: la cooperativa din comuna Rîioasa, stocuri supranormative de mărfuri în valoare de 500 000 lei.

Noroc că asemenea merceologi nu-i avem în stoc supranormativ.

Zece viței în două versiuni

De la G.A.C. Stîna (raionul Satu Mare) au fost aduși în comuna Belțuș zece viței, care au fost predați achizitorului Plet Alexandru de la I.R.I.C. Satu Mare.

Pînă să-i transporte la destinație, achizitorul a ținut cei zece viței, timp de trei zile — nemîncați — sub un șopron al centrului de achiziționare a laptelui din comuna Belțuș.

Pentru explicarea acestui fapt sînt două versiuni.

Justificarea achizitorului: că vițeii au fost ținuți (... nemîncați) sub șopronul aceluia centru de lapte, fiindcă erau... viței de lapte.

Opinia altor persoane: că vițeii au fost

ținuți acolo, trei zile nemîncați, fiindcă cei de la I.R.I.C. au fost... papă lapte. Sînt verosimile ambele versiuni.

Scule la G.A.C. Seaca

În gara Drăgănești-Olt a sosit, pentru G.A.C. Seaca, o ladă cu niște scule, expediată de Uzina „7 Noiembrie” din Craiova.

Gara a anunțat imediat gospodăria de sosirea lăzii, dar gospodăria s-a grăbit s-o ridice abia după... șase luni.

Pentru timpul cît lada a stat în magazia gării, s-a plătit taxă de magazinaj.

Taxa de transport pentru acea ladă a fost de 3 lei, iar taxa de magazinaj a fost de 419 lei. (Spirit gospodăresc!)

Un spirit gospodăresc... de aruncat la ladă.

Între CIL și IPROFIL

IPROFIL Arad produce mobilă din materia primă pe care i-o furnizează CIL. Tîrgu Jiu.

Din o anumită cantitate de plăci aglomerate a făcut un anumit număr de uși.

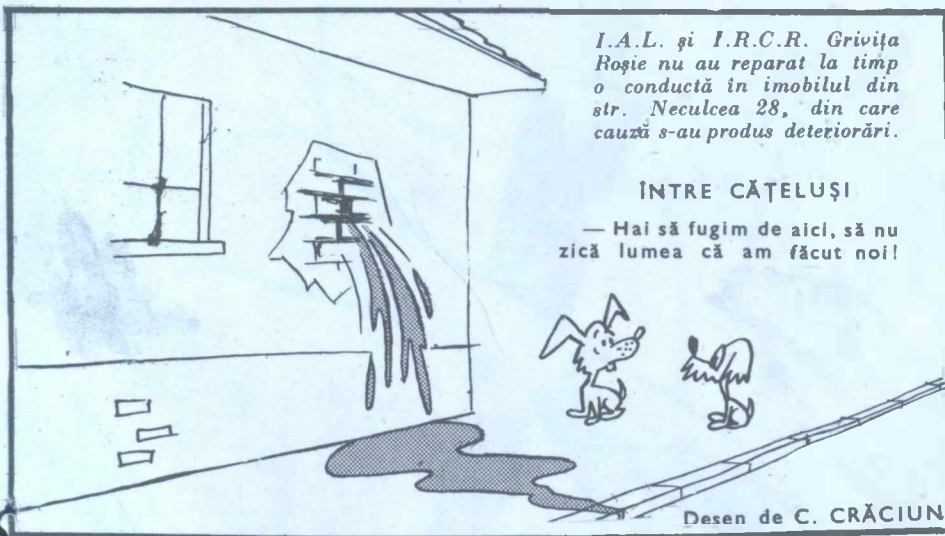
Dar pentru că plăcile aglomerate, furnizate de CIL Tg. Jiu au fost de proastă calitate, s-au... aglomerat și rebuturile la IPROFIL Arad: 500 de uși s-au curbat și a trebuit IPROFIL Arad să le facă din nou.

Vinovat este desigur CIL Tg. Jiu că livrează materie primă de proastă calitate.

Pesemne că această întreprindere lucrează bine numai cînd este... strînsă cu ușa.

Acum o să lucreze bine. Că este strînsă cu... 500 de uși.

C. CRISTOBALD

În unele borcane de conserve produse la Fabrica de conserve Zagna Vădeni s-au găsit corpuri străine.

— Uitați, am găsit corpuri străine în copperserve.
— Ce străine, tovarășă! E lemn de-al nostru.

Modestie

Sînt scriitor ajuns la apogeul!...
Dar asta, n-am nevoie s-o spun eu
Și nici nu vreau, pe ton de melodramă,
Să-mă fac eu, mie însumi vreo reclamă
Dar vād destui confrăți de poezie,
Lipsiți fundamental de modestie:
Ei, cînd vreodată, laude primesc,
Răspund, zîmbind serafic: „Mulțumesc”!
Adică: „Sînt de-acord!” Și-n consecință:
„Le merit de la toți, cu prisosință!”
Așa fac mulți dintre colegii mei
Dar eu nu pot să fiu la fel cu ei.
Deci, cînd se-ntîmplă, opere să public
Și să primesc felicitări în public,
Le spun pe șleau că sînt părintitori,
Că preț sînt buni și îngăduitori;
Le-arăt scăderile lucrării toate,
Cu un complex de inferioritate:
I-acuz de-îngăduința, ce evocă
O simpatie, care-i reciprocă...
Dar care nu ar trebui s-apară
Cînd faci o analiză literară...
Și, sigur, oamenii, la rîndul lor,
Nu vor să se convingă-așa ușor
Și vin cu fel de fel de argumente
Și cu citate foarte elocvente,
Din care iese cite-o poezie
Ori schiță demne de antologie:
Că modestia n-are rost, vezi bine,
Cînd opera vorbește de la sine.
Dar nu mă las: replic cum se cuvine
Și iarăși, discutăm un ceas...de mine.
Tîrziu de tot...deși nu m-au convins,
Văzînd că sînt mai tari... mă las învins...

POST-SCRIPTUM:

Crîncena ipocrizie
Se manifestă (Ni se pare nouă)
Printr-un exces voit de modestie,
Ca-n loc de-o laudă, să aibă două.

VICTOR HILMU

Eugen Taru 1964

Desen de EUGEN TARU

Călciul lui Ahile — Salazar